(ii) Notification No. HD 151 TMT 67 dated 5th July 1968—Grant of tax concession Katchavoni—Malki to Sidhnoor.

Under sub-section (2) of Section 16 of the Mysore Motor Vehicles Taxation Act, 1957.

SRI H. C. LINGA REDDY (Minister for Fisheries and Ports).—On behalf of the Minister for Revenue, I beg to lay:

(b) Notification No. HD 225 TMT 65 dated 16th September 1968, The Mysore Motor Vehicles (XVII Amendment) Rules, 1968.

Issued under Sub-section 3 of Section 133 of the Motor Vehicles Act, 1939.

(i) Notification No. RD 91 GRT 68 dated 2nd February 1969.

The Mysore Land Revenue (Amendment) Rules, 1969;

(ii) Notification No. RD 57 EWR 65 dated 5th March 1969;

The Mysore Land Revenue (First Amendment) Rules, 1968.

Under Section 198 of the Mysore Land Revenue Act, 1964.

MR. SPEAKER.—The Notifications are laid on the Table of the House.

Budget Estimates for 1969-70—Demands for Grants

DEMAND NO. 17 AND 27

28—Education

SRI K. V. SHANKARA GOWDA (Minister for Education).—Sir, on the recommendation of the Governor, I beg to move:

"That a sum not exceeding Rs. 46,17,90,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1970, in respect of 'Education'."

68—Stationery and Printing

Sir, on the recommendation of the Governor, I beg to move:

"That a sum not exceeding Rs. 1,17,60,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1970, in respect of "Stationery and Printing'."

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

"That a sum not exceeding Rs. 46,17,90,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1970, in respect of 'Education'."

"That a sum not exceeding Rs. 1,17,60,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1970, in respect of 'Stationery and Printing'."

Now the Debate will commence.

† ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ (ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ).—ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕ ಏಕೈಕ ಇಲಾಖೆ—ಪಿ.ಡಬ್ಲ್ಯೂ.ಡಿ. ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕಾದರೂ ಖರ್ಚುಮಾಡಲಿ—ಈ ಕಡೆ ಆಗಲಿ ಆ ಕಡೆ ಆಗಲಿ—ಯಾರೂ ಕೂಡ ವಿರೋಧ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಈ 46 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣದಿಂದ ವಿದ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಏನು ಬೆಳವಣಿಗೆ ಯಾಗಬೇಕು, ಇದರಿಂದ ಎಂತಹ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾವು ಇವತ್ತು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 46 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಒಂದು ಹಂತಕ್ಕೆ ನಾವು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿ ಇವತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ಒಂದು ಕಡೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನೇ ದಿನೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಒಂದು ಕಡೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಪದವೀಧರರ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬ ಕೂಗೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಕಡೆ ಇದೆ. ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ಕೂಲು ಇಲ್ಲ. ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇದ್ದರೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಹಳ್ಳಿ ಗಾಡಿನಲ್ಲಿ—ಎಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೋ ಅಂತಹ ಕಡೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡತಕ್ಕ ಪಾಠಪ್ರವಚನವನ್ನು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಏನೋ ಕಾಟಾಚಾರಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಹುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಕಾಟವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಾಟವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸು ತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ನಗರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಇದಕ್ಕೂ ಇರತಕ್ಕ ಮಟ್ಟ ನೋಡಿದರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಶಾಲೆಗಳು ದನದಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದಹಾಗೆ ಇವೆ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ, ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೂ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಹಳ್ಳಿಯವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೇ ಅಲ್ಲ, ಅವು ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಗಳೇ ಅಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ 4 ತರಗತಿಗಳಿದ್ದರೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕೂ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಒಬ್ಬರೇ. ಇದೆಷ್ಟು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾದುದು ? ಬೇರೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಗರಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯಕಡೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನೂರಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ? ಅಂತೂ ಹಳ್ಳಿಯವರ ಗ್ರಹಚಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ತಳಪಾಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ನರ್ಸರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆದರೆ ಅವರ ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅದು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೀಳಬೇಕಾದ ತಳಪಾಯ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆಗ ಅವರು ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆಲ್ಲಾ ಆ ಅಭದ್ರವಾದ ತಳಹದಿಯಮೇಲೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ಇನ್ನು ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೇ ಒಬ್ಬ ಡೈರೆಕ್ಟರು, ಕೊಲಿಜಿಯೆಟ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಡೈರೆಕ್ಟರು, ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು 46 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಡೈರೆಕ್ಟರಿಲ್ಲ. ಇನ್ನಾದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನು ಹಾಕಿ ಅಂದರೆ ಅವರು ಫುಲ್‌ಟೈಂ ಇದೇ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಹಣ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗೇನಾದರೂ ಹಳ್ಳಿ ಜನರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಕೂಲವಾಗಬಹದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿನೋಡಿದರೂ ತೀರಾ ಅಶಾಂತಿ ಅಸಮಾಧಾನಗಳು ಮೂಡುತ್ತಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈಗ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಅಶಾಂತಿ ಕೇವಲ ಒಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಇದು ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರದಾದ್ಯಂತವೂ ಹರಡಿದೆ. ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭಾಸದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ತಾನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮನಗಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ತಲೆದೋರಿದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಆಶೋತ್ತರವನ್ನೂ ಕಾಣದಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಯುವಕರಲ್ಲೇ ಅಶಾಂತಿ ಮೂಡಿದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಈ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸತಕ್ಕ ನಾಯಕನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ವಿಶ್ವಾಸ ಇಂದು ಮಾಯವಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಇದೇ ಮೂಲ ಕಾರಣ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಚಳುವಳಿ. ಆ ಚಳುವಳಿಗೆ ಏನು ಮೂಲಕಾರಣ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳದೆ ಅದು ಒಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದಂಗೆ ಚಳುವಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಹೊಡೆದು ಅವರನ್ನು ಮೂಲೆಗೆ ಕೂಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದಹಾಗೆ ಆಯಿತೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೌಢ್ಯ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹಳೇ ಕಂದಾಚಾರದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಇಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಜನರು ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಒಂದು ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಾವು ಒಂದು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ, ಆ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಿದಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇಂದಿನ ಕಾಲೇಜ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ತಿರುಳಿಲ್ಲ ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ಹೂಡಿದ್ದರಿಂದ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದರೂ ಅದೇನೂ ಒಂದು ಸಲ್ಯೂಷನ್ ಆಗಲಾರದು. ಅದು ಅಷ್ಟು ಉಗ್ರ ಸ್ವರೂಪ ತಾಳುವುದಕ್ಕೇನು ಕಾರಣ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಈಗ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅದರ ಪ್ರಚಾರ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣವನ್ನು ನಾವು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ದಂಗೆಕೋರರು, ಚಳುವಳಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಹೋರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಏಕೆ ಬೇಕು ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಚಳುವಳಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದರಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನಂತರ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಿಗೆ ನಾನು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಚಳುವಳಿ ಇಂದು ಸಿದ್ಧೌಷಧಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರವಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಹಾದಿ ಸರಿಯೆಂದು ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಈ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಚಳುವಳಿ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಈಗ ಒಂದು ಚಳುವಳಿ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರ ಕ್ರಾಂತಿ ಎದ್ದಿದೆ. ಅವರು ನವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಹೊಸ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ವಿಚಾರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಚಳುವಳಿಯನ್ನು ಖಂಡತುಂಡವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಬಾರದು. ಇದನ್ನು ಯಾವರೀತಿಯಾದರೂ ಸರಿಮಾಡಿ ಅವರಿಗೂ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂಬ ಮನಸ್ಸು ಮೂಡಿದೆ. ಅವನ ವಿಚಾರಕ್ರಾಂತಿ ಅಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಮೂಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಿದ್ಧೌಷಧಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಸಲಹೆ ಪಡೆಯುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ವಿಷಯ. ನಾವು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ನಿಗೆ ಅನೇಕ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಏನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ, ನಾನು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನೇಕರು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದವನ ಗತಿ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆಯೆನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇವತ್ತು ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವಿಲ್ಲ. ಇದು ಒಂದು ದೇಶದ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ. ಅನೇಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಈ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನೇ ದಿನೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎಂದು. ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ಗ್ರಾಜುಯೇಟ್ಸ್ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಪಾಸಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಂದಲೂ ಪಾಸಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸಗಳಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲಸವಿದ್ದರೆ ತಾನೇ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಯಾರು ಸರಿಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಯವರು ಅಥವಾ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ಅಥವಾ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಇಲಾಖೆಯವರು ಎಲ್ಲರೂ ಕಲೆತು ಚರ್ಚೆಮಾಡತಕ್ಕ ಮಹತ್ವವಾದಂಥ ವಿಚಾರ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಯವರು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು ಆಗಬೇಕು.

ಇವತ್ತು ಯಾವ್ಯಾವ ಕಾಲೇಜುಗಳಿವೆ, ಸೈಯನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು ಇವೆ, ಆರ್ಟ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು ಇವೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದಾರೆ, ಇವರಿಗೆ ಮುಂದೆ ಯಾವ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪದವೀಧರರಾದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಗ್ರಾಜುಯೇಟ್ಸ್ ಪಾಸಾದ ಕೂಡಲೇ ಸರ್ಕಾರದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಎಂದು. ತನ್ನ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲತಕ್ಕ ಅಂಶ ಅವನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ತನ್ನ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ "Earn while you learn" ಎಂಬ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಕೆಲಸಮಾಡಿ, ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಕೂಲಿ ಮಾಡಿ, ಹೋಟೇಲುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುತ್ತಾನೆ, ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಸ ಗುಡಿಸುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ 10–12 ಡಾಲರು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವರು ಕಾಯಕವೇ ಕೈಲಾಸ ಎಂಬಂತೆ, ಯಾವ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಲಿ, ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಏನೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಇದೆ. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ರಕ್ತಗತವಾಗಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅವನು ಪದವೀಧರನಾದ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಲಿ, ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಮನೋಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿದೆಸೆಯಲ್ಲೇ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದು ಇಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಅದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್, ಬುಕ್

ಬೈಂಡಿಂಗ್ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ 20-30 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಥಮ ಬಾರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ಕೂಡ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಕೊಡತಕ್ಕ ಬ್ಲಾಕ್ ಗ್ರ್ಯಾಂಟನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳುವು ದಾದರೆ, ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಬದಲಾವಣೆ ಅವಶ್ಯ ಇದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಕೋರ್ಸನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಇದ್ದುದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ನಿಲುವು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ನಿಲುವು; ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾದುದು. ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಆದಮೇಲೆ ಅವನು ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಇದನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷ ಮಾಡಿದರೆ, ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೇಟ್ ರೀತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಇದನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡಬೇಕು? ಎಂಬುದು. ಒಂದು ಕಡೆ ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೊಡಬೇಕೇ? ಅಥವಾ ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜ್ ಮಾಡಿ, ಎರಡು ವರ್ಷದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬಿಡಬೇಕೇ ಎಂಬುದು.

3-30 P.M.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸಾದ ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಒಂದು ಗಾಳಿ ದೊರಕಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸಾದ ಮೇಲೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಮಾಡಿದರೂ ಸರಿ. ಆದರೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾದ ನಂತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಗಾಳಿ ದೊರಕಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಬಹುಶಃ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಗಳಿಗೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ವಾತಾವರಣದಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಆಗತಕ್ಕಂಥ ಅವಕಾಶ ಇರುವುದರಿಂದ ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು, ಕನ್ನಡವೇ ಆಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾರದೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲ. ಆ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಯಾವುದು ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆಗಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಈಹೊತ್ತು ಭಾಷೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗೊಂದಲ ಎದ್ದಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಭ್ಯಂತರವೂ ಇಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಎಷ್ಟು, ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಎಷ್ಟು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್, ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್, ಮೆಡಿಕಲ್ ಹೈಯ್ಯರ್ ಪೋಸ್ಟ್ ಗ್ರ್ಯಾಜುಯೇಟ್ ಸ್ಟಡಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಬೇಕು ಎಂದು ಅನೇಕ ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು ಎನ್ನುವವರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಆಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬಹುದು. ಪೋಸ್ಟ್‌ಗ್ರ್ಯಾಜುಯೇಟ್ ಕೋರ್ಸ್, ರೀಸರ್ಚ್ ಮತ್ತು ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಇಂಥಾಕಡೆ ಹೋಗತಕ್ಕಂಥವರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕು, ಅದರ ಬದಲು ಹಿಂದೀಬರ ಬೇಕು, ಎಂದು ಹೇಳುವುದರ ಮೇಲೂ ದೊಡ್ಡ ಒಂದು ಪ್ರಬಲವಾದ ವಿರೋಧ ಇದೆ. ಡಾ॥ ಕೆ. ವಿ. ಪುಟ್ಟಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆ ಆಗಬೇಕೆಂದು. ಆದರೆ ಈಗಲೇ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ "ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ನೊಗ' ತಪ್ಪಿಸಿ "ಹಿಂದಿ ನೊಗ" ಹೇರುವುದಾದರೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿ 'ಕನ್ನಡ ನೊಗ" ಹೇರಬೇಕು. ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಗಮಾಡುವುದರ ಮುಖಾಂತರ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಕನ್ನಡ ಸ್ಟಡೀಸ್‌ಗೆ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಅಭಾವ ಇದೆಯೆಂದರೆ ಇದು ಬಹಳ ಹೀನಾಯವಾದ ವಿಷಯ. ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಕನ್ನಡ ಸ್ಟಡೀಸ್‌ಗೆ ಕನ್ನಡ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಾಂತ್ರಿಕ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ, ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಫ್ಯಾಕಲ್ಟೀಸ್‌ನಲ್ಲಿಯೂ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಿ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು. ಡಾ| ಕೆ. ವಿ. ಪುಟ್ಟಪ್ಪನವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಒಂದು ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದು, ಆ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಯೋಜನ ವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾಂತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದಂತಹ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಹ ಈ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಹಿಂದೆ ನಾವು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳ ಸೌಕರ್ಯ, ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯ ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳು ಇದ್ದುವು. ಈ ಹೊತ್ತು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕಾಲೇಜುಗಳಾಗಿವೆ, ಸ್ಕೂಲು ಕಾಲೇಜುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗಿದೆ ಆದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡಲು ಮೈದಾನಗಳಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳ ಸೌಕರ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಇಹೊತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭ ಇದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಒಳ್ಳೆಯ ಗಾಳಿ ಒಳ್ಳೆಯ ವಾತಾವರಣ ಇರಬೇಕು ಅವರು ಆಟವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳು ಇರಬೇಕು ಅವರು ವಾಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಸ್ಟಲ್ ಸೌಕರ್ಯ ಇರಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಆ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಿನಿಮಾಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಪೇಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅವರ ದೈಹಿಕ ಆರೋಗ್ಯದ ಮೇಲೆ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಕೂಲು ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಸ್ಟಲುಗಳ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದರ ಮುಖಾಂತ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕೊನೆಯದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಕ್ರಾಂತಿಮೂಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಧಾರೆಯನ್ನು ಹರಿಸುವಂತಹ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಂಥಾ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಸಚಿವರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದು ಆಗಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಯಕ್ (ಮಂಗಳೂರು-೧).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ 10 ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ತುಂಬಾ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ, ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳು, ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳು, ಕಾಲೇಜುಗಳು, ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಒದಗಿಸ

ಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಕ. ಡ ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಅದು ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಅದೇರೀತಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿದ್ಯಾ ಖಾತೆಗೆ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದರು. ಈ ವರ್ಷ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಾಬಿಗೆ 46 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಸರಿಸಿದೆ ಸರ್ಕಾರ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನತೆಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸರಿಯಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬೇಡಿಕೆ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕೂಡ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವಂತಹ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಆಗುವ ಖರ್ಚನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಿಸಬಹುದೇ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡುವುದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕಾದರೆ 6 ವರ್ಷವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. 6 ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಯಾವ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಆಗಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಆಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಅದಷ್ಟು ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಮಗು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರುವ ವಯಸ್ಸನ್ನು 6 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಏರಿಸುವುದರಿಂದ, 3 ರಿಂದ 6 ವರ್ಷದವರೆಗಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಗುಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಮತ್ತು ಪ್ರೀ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದೂ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದರು. ಎರಡು ವರ್ಷದ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಯನ್ನು ಇಡಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಇನ್ನೊಂದು ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೇ ಎಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತುಂಬ ರೀತಿಯಿಂದ ಅವರು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಧೋರಣೆ ಸಮರ್ಥನೀಯವಾಗಿದೆ. 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದಂತೆ 12ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನ್ನು ಸಹ ಸೇರಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ 12ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಮಗು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿದಾಗ 12ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕಲಿತು ಮುಂದೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. 12 ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನಂತರ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಮತ್ತು ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಯ ವಿಷಯ. ನಾವು ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಪರೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹಣವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. 7ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. 10ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಯದ ಮಕ್ಕಳು ಈ ಮೂರು ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಷ್ಟು ತ್ರಾಸು ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಪುನರ್‌ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. 10ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ಗೆ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ಗೆ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯೇ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕ್)

ಹೆಚ್ಚಿನ ವೆಚ್ಚ ವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೊಂಬಾಯಿ, ಡೆಲ್ಲಿ ಮುಂತಾದ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 10ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ಗೆ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ 10ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ಗೆ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ 2 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಷಯ. ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೇ ಅಥವಾ 3-4 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅದೇ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳೇ ಇರಬೇಕೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಹೊತ್ತಿನದಿವಸ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಡಿಸೆಂಬರ್-ಜನವರಿ ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಿಂಟ್ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಳಂಬವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರೆಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಕೆಲಸವಿರುವುದು ಒಂದು ಕಾರಣ. ಡಿಸೆಂಬರ್-ಜನವರಿ ತಿಂಗಳು ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜಿನ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮೂರು ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು, ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್ ಆದವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿರುವುದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. ಇದರಿಂದ ಈಹೊತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಏನು ಒಂದು ಕೊರತೆ ಇದೆ ಅದನ್ನು ನೀಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯೆಯ ಗಂಧವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್‌ಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್‌ಚಾರ್ಜ್ ಅಲೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಇವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇನ್‌ಚಾರ್ಜ್ ಅಲೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯಇದೆ. ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ಇನ್‌ಚಾರ್ಜ್ ಅಲೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡದಿರುವುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇನ್‌ಚಾರ್ಜ್ ಅಲೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇದೇ ರೀತಿ ಏಡೆಡ್ ಶಾಲೆಗಳು ಇವೆ. ಈ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಮ್ಮ 58ನೇ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಮ್ಮ 55ನೇ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ತೊಡಗಿರುತ್ತಾರೋ ಅಂತಹವರಲ್ಲಿ ಭೇದಭಾವನೆ ತೋರಿಸಿದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ಸಹ ತಮ್ಮ 58ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಕಾನೂನನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿರುವ ನೌಕರರಿಗೆ ಯು. ಜಿ. ಸಿ. ಸ್ಕೇಲನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಸ್ಕೇಲನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರದಿದ್ದರೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇಜಾರು ಇರಬಾರದು. ಸಂಬಳದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ಕಾಲೇಜುಗಳೇ ಆಗಲಿ, ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ಗಳಿಗೆ ಯು. ಜಿ. ಸಿ. ಸ್ಕೇಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಆಟದ ಬಯಲಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಟದ ಬಯಲು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆಟದ ಬಯಲಿನ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಈಗ ಸ್ಟೇಟ್ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಮತ್ತು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ಗಳು ಇವೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಬ್ಯಾಟು, ಚೆಂಡು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಆಟವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಟ್ಯೂಟರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಸ್ಟೇಟ್ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನಿಂದ ಮತ್ತು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿದೆ, ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ, ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಿಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಮೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಣವನ್ನು ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಮಂಜೂರುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ

ಹಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಟದ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಶಿಸ್ತು ಮತ್ತು ಗೊಂದಲವುಂಟಾಗುವುದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಟದ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ extra energy dissipate ಆಗಿ ಯೋಗ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಟಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅದೇರೀತಿ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಟೇಡಿಯಂ ಕಟ್ಟಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಫ್ಟ್ ಟೀಚರುಗಳು ಎಂದು ಇದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿರುವ ಟೀಚರುಗಳು ಸರಕಾರ ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕಾದ ಸಂಬಳ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಅತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕ್ರಾಫ್ಟ್ ಟೀಚರುಗಳು ಎಂದು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಇವರಿಗೆ ಏನೇನು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರದವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವಂತೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ವಿದ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಕೆಲಸ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ರವರಿಗೇ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಕಾರ್ಯವಿಳಂಬವಾಗುತ್ತದೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಾಗದ ಪತ್ರವನ್ನು ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ಕಡೆಗೆ ಬರೆದದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು, ಮೂರೂವರೆ ವರ್ಷಗಳು ಆದರೂ ಉತ್ತರ ಬಾರದೆ ಇದ್ದಂತಹ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉದ್ಭವಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಸಲಹೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಮಾಡುವುದು ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಜಾಯಿಂಟು ಡೈರಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಬರುವ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳಿಗೆ ಡಿಸ್‌ಪೋಸಲ್ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದೂ ಅಗತ್ಯ. ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದರೆ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಎಜುಕೇಷನಲ್ ಆಫೀಸರ ಕಡೆಯಿಂದ ಪತ್ರಗಳು ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ಗೆ ಬರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಂದಲೂ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಗದಪತ್ರಗಳು ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲೇನೋ ಇವರಿಗೆ ಅಗಾಧವಾದ ಸಹಾಯ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜಾಯಿಂಟು ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳು ಡಿ. ಡಿ. ಪಿ. ಐಗಳು ಇರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದಿನ ದಿನವೂ ವಿದ್ಯಾಕ್ಷೇತ್ರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಡೀಸೆಂಟ್ರಲೈಸೇಷನ್ ಮಾಡಿದರೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು. ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬೇಗ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ಕಡೆಗೆ ಬರೆದ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಸಿಗಬೇಕಾದರೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಮೂರುವರೆ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಆಯಿತು ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿರುವ ಏಡೆಡ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ 50 ಸಾವಿರ ಕಾಂಪೆನ್‌ಸೇಷನ್ ಮೊದಲು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಆರ್ಡರಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಪಡೆಯಲು ಬರೆದ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಗ್ರ್ಯಾಂಟ್ ಇನ್‌ಏಡ್ ಕೋಡು ಈಗಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಇದನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಕಾಂಪನ್‌ಸೇಷನ್ ಪ್ರಮಾಣ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಉತ್ತರ ಬರಲು ಮೂರೂವರೆ ವರ್ಷ ಕಾಲ ಬೇಕಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಏಡೆಡ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿನ ಸಹಾಯ ದೊರಕಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿನ ಸಹಾಯ ದೊರಕಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಕಾರ ಕೂಡ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದೇ ರೀತಿ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರ ಕೊಟ್ಟ ಗ್ರ್ಯಾಂಟನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಗಳೂ ಗಲೇ ಹೊರಟಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಖಾತೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಸಲ ಗ್ರ್ಯಾಂಟು ಕೊಟ್ಟಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ವಾಪಸು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯೇ ? ಇದರ ಬಗೆಗೆ ಡಿ. ಪಿ. ಐ. ಕಡೆಗೂ ಬರೆದು ಇದನ್ನು ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದಲ್ಲದೆ ಏಡೆಡ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ಗ್ರ್ಯಾಂಟುಗಳನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ಅವರು

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾಯಕ್)

ಯಾವ ರೀತಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಸರಕಾರ ಇಂತಹ ಏಡೆಡ್ ಶಾಲೆಗಳೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಗಮನಿಸಿ ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಇರುವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಜೀರೋ ಪರ್ಸೆಂಟಿನಿಂದ ಹತ್ತು ಪರ್ಸೆಂಟುವರೆಗೆ ರಿಸಲ್ಟ್ ಬಂದಿರುವುದನ್ನೂ ನಾವು ಕೆಲವು ಕಡೆ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಬಹಳ ದುಃಖದಾಯಕವಾದುದು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಜನರ ಜೀವನ ಬಹಳ ನಿರಾಶಾದಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸರಕಾರದವರು ಶಿಕ್ಷಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿಸುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಸರಿಪಡಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಗೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಫಲಿತಾಂಶ ಬರುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಒಂಬತ್ತನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನ್ನು ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಚೇಂಜ್ ಮಾಡಿ ಏಕರೂಪವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ರೀತಿಯಾದ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿಸಿ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಫೇಲ್ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೊಸ ರೀತಿಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಅಲ್ಲದೆ ಹೊಸ ರೀತಿಯಾದ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬಂದಿರುವುದು ಆಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಮುಂದಿನ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಪಾಸಾಗುವಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ವಹಿಸಿ ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇದೇ ರೀತಿ ಕಾಲೇಜುಗಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಟ್ಟವನ್ನೂ ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಬೇಕು. ಈ ಹೊತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಹುಡುಗರು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಹತ್ತನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಆದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಏಳನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನಿಂದ ಹತ್ತನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ವರೆಗೆ ಓದಿ ಅನಂತರ 11ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡಬೇಕು ಎಂದು ಇದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಯಾವ ಯಾವ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಕೊಡುವಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ನಮಗೆ ಬೇಕು. ಈಗ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್‌ಗಳಾಗಿವೆ ಹಾಗೂ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಆಗಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಸೂಕ್ತವಾದ ನಿರ್ದೇಶನ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಲಾಭ ಪಡೆದು ಮುಂದೆ ಅವನು ಯಾವ ವೃತ್ತಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ಕೂಡ ಇದು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ 10, 11 ಮತ್ತು 12 ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವಾಗ ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು; ಅವರು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಮಾಲ್ಡ್ ಮಾಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಯಾವ ವೃತ್ತಿಗೆ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Sri B. P. KADAM (Karwar).—Mr. Chairman, the Demand on Education is under discussion and a few members have participated in the discussion. Sir, the importance of education has been stressed from the most primitive times, not only by people who are educationists, but also by people who know nothing of education. Yet another feature of this subject in democracy is that nothing is more important than education, because great stress is laid upon the sense of responsibility, rights and duties of citizen. In all the Education Commission Reports and Planning Commission Reports and almost by everybody,

great stress has been laid that a child must be brought up in a particular manner so that he would be a patriot and nationalised not only to serve himself, but to serve the country also, and if I am permitted to say, he will also serve mankind. The State of Mysore has been a pioneer in education, and prior to reorganisation the *per capita* expenditure on education of Mysore State was the maximum in the entire country, a position of pride, which was admitted by even other States. Whether in the light of this, the present policy is heading or whether it is going out of gear has to be judged. Before coming to details, I wish to touch a few salient points of greater importance.

As we skip over the pages of the Budget, we will certainly see that due importance for the spread of Hindi is not given. Hindi has been declared as a national language. But, are the policies of Government in consonance with that? I have often insisted that Hindi must be given greater priority so that the cause of national integrity may be helped, and people who are opposed to Hindi on account of some factors, like cheap local popularity, can be persuaded to teach Hindi, so that national integrity is accomplished. National oneness should be an accomplised fact as early as possible. Sometime back, the Hon. Minister for Education himself stated that in certain standards, a pass in Hindi subject is not material. A pupil can get promotion to the next higher standared even with his failure in Hindi subject, not only that–even if he were to fail with a 'zero'. Sir, if such is the importance given to Hindi, I am afraid, it is only a negative approach. The approach should be jubilant and energetic so that the cause of nationalism is served.

4-00 P.M.

Then, I am coming to teachers, at all levels College level, University level, Secondary School level and even primary school level. It must be an admitted fact that by and large, the stature and ability of the teachers must be great. The teachers selected for appointment are those who cannot find jobs elsewhere, or who are tired of seeking other jobs. Not only that, the teaching staff at the Collegiate level is not at all of a high calibre. Those people who could not get jobs elsewhere get themselves appointed as lecturers or teachers and they call themselves professors. Sir, in Russia what they do is they have competitive examinations for selection of teachers. First ten per cent is reserved only for appointment as teachers or lecturers. In India, it is quite the opposite. There is no competitive examination here. People who cannot find jobs elswhere only holding some degrees of B.A or B.Sc. etc, are appointed as lecturers. This has been the cause for discontent in the colleges. In my opinion, this discontent in the colleges is on account of the neglect of merit while recruiting the teaching staff. It must be an admitted fact that teachers should know the minds of the pupils who are taught. I remember with reverence my professors and even today I look to them with great reverence and respect because they have been learned people. Whenever I go to those places I make it

(SRI B. P. KADAM)

a point to pay respect to my professors. In the good old days the selection was better. But now it has become a cheap selection. The teachers are not efficient, they themselves have lack scholarship and are incapable of inspiring confidence among the pupils. Besides other things, this has been one of the causes for the students' unrest. There must be a competitive examination at the all-India level, at the State level to select teachers. Unless that is done, I am sure that these processions, satyagrahas, etc., by students will go on as it has been all along among the students. Sir, the Leader of Opposition has stated that the students' unrest is not only a national feature but also international feature. What are the causes for this? Unemployment, it is there. What are the difficulties students have to encounter? Fees, accommodation and other things which are to be attended to by the college and other authorities. This is a very important matter in my opinion. Government must give all importance to see that the students unrest is sympathetically treated and not curbed forcibly because it is bound to create violence. In this connection, Sir, I think there should be some committees of students and regular discussions with those committee members and their requirements, etc., must be studied and sympatheticalley fulfilled by the Government. Otherwise, the students unrest will go on and it cannot be controlled or done away with by people who are in authority and who speak so much about this students' unrest.

I would like to say something about the indiscriminate publication of the "Guides" for helping the students appearing for various examinations. I had an occasion to skip over some such guides and I find that they are full of horrible mistakes spelling and grammatical. Those who are responsible for publication of such guides must be severely dealt with by the Government, if necessary, by a legislation. When I was in Matric Standard there was a sanskrit guide published by some author which was full of mistakes. The Director of Public Instruction in the then Bombay State took action against that author and the author was debarred from publication of guides thereafter. Can the Government of Mysore not do something in the matter?

Then Sir, I would go into certain details. In the former grant-in-aid code of April 1962 there was certain protection for the minority languages. Under Schedule II (1) the required strength for the minority languages was 15 in each class. Now this grant-in-aid code has been amended in 1967. In the amended code, what exactly the required strength for these minority languages in the secondary schools is not clear. Whether it is 25 or whether it is 15 as was required under the previous code is not clear. I would urge upon the hon. Minister for Education to clarify this? If the Government insists that it should be 25, whether it has been brought to the notice of the approved authroity *viz.*, the Minority Linguistic Commission of the Government of India is not known. If it is 25 will it not be a great

hardship to the minorities? The Government, again and again, through press notes and speeches is singing in a most melodious voice that it is giving protection to minorities in all matters. The former Chief Minister of the State with whom I had some discussion on this issue, again and again, promised that he would do everything to give protection to the minorities. Now of course, he is the President of the All-India Congress and there we all know his activities. But what his followers here are doing we do not know. In this connection I am to state, that in the North Kanara district *i.e.*, in the three villages of in Anshi Nuji and Kundal in Supa taluk, the facility to learn Marathi language has not been given since past 10 years in spite of the recommendations of the Tahsildar. I want to know, why this discrimination? Is it the policy of the Government to liquidate the minorities? While Mr. Nijalingappa as Congress President is engaged in speedy liquidation of the All-India Congress his followers here are very keen in the liquidation of the minorities. While we would welcome the former, the latter we would certainly resist with all the mite at our command.

In 1963 the tenure of the School Board of North Kanara District ended because its term of 10 years was over and in its place a District School Committee was constituted. At that time, I had requested some Ministers that provision be made to have Marathi representatives on that Committee from the 3 taluks, but nothing was done and the tenure of that Committee is also now over and I am told that now fresh recommendations have been sought from the Deputy Commissioner. I urge upon the Minister for Education to look into this matter because a vengeant attitude towards minorities will not help the cause of national integration.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—Mysore State has always been proud of giving protection to minorities. In the whole of India, Mysore State is noted for that.

Sri B. P. KADAM.—Then why don't you give representation to minorities on this Committee?

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—I am going to abolish all those Committees.

Sri B. P. KADAM.—Then why have you asked for recommendations from the Deputy Commissioner for reconstituting them?

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—That is usual routine only.

Sri B. P. KADAM.—This is something wonderful. It this routine not waste of money?

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—What is the waste of money in this?

Sri B. P. KADAM.—The Deputy Commissioner will have to spend some of his valuable time which is required for other public purpose and he will have to spend some money to find out the names.

(SRI B. P. KADAM)

Sir, the problems of North Kanara District are peculiar. On 16th April 1968 I had given a note to the Minister for Education, copy of which was sent to the then Chief Minister Sri Nijalingappa and the Finance Minister Sri Ramakrishna Hegde. The letter was signed by 5 M.L.A.s and 1 senior M.L.C. of North Kanara District. We had requested therein that the strength of pupils for primary schools as well as secondary schools in North Kanara District in the forest tract should be brought down. The minimum strength now required is 15 in primary schools and 25 in secondary schools. As the population is very thin and as the distance from village to village is considerable we had suggested that in these forest tracts the strength may be reduced to 10 in primary schools and 15 in secondary schools. The then Chief Minister Sri Nijalingappa had said that this was very genuine case and he would certainly forward it to the Education Minister. The same was the reply from the Finance Minister also, but unfortunately none of the 5 M.L.A.s and 1 M.L.C. has received any acknowledgment from the Education Minister. This is a very genuine case and so I urge upon the Education Minister to see that the minimum strength in these forest tracts is reduced so that the spread of education may be speedy here, as otherwise the benefit of primary and secondary education will be denied to them and illiteracy cannot be wiped out.

Then, Sir, about 9 schools in North Kanara District are sought to be closed down by the D.P.I. under the plea that the strength in each class is less than 25. There was a heated debate on this in the last D.D.C. meeting held on 20th of last month and my friend Sri Nadkarni, M.L.A. from Ankola, North Kanara District, had also sent a call attention notice on this question. These schools were registered and recognised prior to 1967 when a minimum strength of 15 was allowed for the purpose of recognition. I cannot understand why such a harsh notice should be sent to such schools. One school with which I was connected and am still connected and for which recognition was granted is at the headquarters of Supa taluk covering an area of about 800 sq. miles. That school is now run by the Taluka Development Board. In such a school the strength is bound to be less, but that school also is sought to be closed down. I cannot understand why it should be so. The policy change took place only subsequent to 1967 and so this change should affect only such schools which were started after that and schools recognised earlier should be allowed to continue. In the other case the school is for girls lying in the border area and so provision was required to be made both for Marathi and Kannada and two divisions were required to be made. I am sure that if some little time is allowed, the strength will exceed 25 and may go up to 30. In such a case I do not understand why such a harsh notice should be given to it. I hope Government would be pleased to get all details about this and see that no harsh decision is taken.

There are certain schools which have their own school building. I am myself connected with so many secondary schools ; Our policy was

not to run schools in sheds, tents or under trees but to have gorgeous and beautiful buildings with fine roof and give good education to the pupils. Now the Government have decided to stop the grants to managements who have their own school buildings. If the building is constructed on borrowed money, then it will give some grant for rent and if the building is rented to the school by somebody it will give some grant. I cannot understand all this. Does this mean corruption or does Government want that there should be some tampering with the records so that certain people can be brought into the picture to say that they have leased building to the particular school? Does it mean that the management should not have their own buildings for Schools and Colleges? This is a very pertinent question the Government should answer. This is a very harsh attitude the Government is adopting. The strength of teachers in certain Marathi Schools, especially in 3 Taluks of North Kanara District, is very little. Sometimes the School having a strength of 200 students will not have sufficient number of teachers and there are some schools which have no teachers at all. There are certain teachers in the North Kanara District who have been retired prior to 1-4-1967 but their pension has not been given. This may be looked into. The Government is unnecessarily enforcing severe cuts in grants to so many schools. The authorities of the Schools are finding it difficult to manage the Schools. The genuine cases will have to suffer. Undesirable elements are taking advantage of the Government Order and they are getting on well. This will give scope for suspicion and consequential action on the part of the Management. Some of them are taking this matter to the Court of law.

It seems the Directorate of collegiate education is too much parochial and too much technical. Some authorities are bitterly complaining they have to approach the Directorate several times for grants and they are experiencing hardships at the hands of the Directorate. There fore, in the fitness of things, the entire College education should be entrusted to University itself. With these words, I thank the Chair for having given me an opportunity to speak.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ (ಚಿತಾಪುರ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಂದಿರ ತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸು ತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ. ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಲಿದೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಸುಮಾರು 35 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಸುಮಾರು 46 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಕಾಲೇಜು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಮತ್ತು ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ಆದರೆ ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ನಾವು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಗಳಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇದೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನಲ್ ಎನ್ ವೈರನಮೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಕಲ್ಚರಲ್ ಎನ್‌ವೈರನ್‌ಮೆಂಟ್ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಗುಣ ಮಟ್ಟ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಜಾತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಇದೆ. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ರನ್ನು, ಎಕ್ವಿಪ್‌ಮೆಂಟನ್ನು, ಮತ್ತು ಲೈಬ್ರೆರಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು, ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ)

ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು, ಎಕ್ವಿಪ್‌ಮೆಂಟು ಮತ್ತು ಲೈಬ್ರೆರಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ಲೇ ಗ್ರೌಂಡನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅವರ ಗುಣ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಹೈದ್ರಾಬಾದು ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿಷಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಿದ್ಯೆಯ ಗುಣ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಕಡಿಮೆ ಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಇಲ್ಲ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ಲೇಗ್ರೌಂಡ್ ಇಲ್ಲ, ಲೈಬ್ರೆರಿ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಇರತಕ್ಕ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹಾದಿ ಎಂದರೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೋಗಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಸಲ ಅಲ್ಲಿಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಅದನ್ನು ಕ್ಯಾನ್ಸಲ್ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಯಾರು ಅದೇ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಅಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದು ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ದ್ದಾರೋ–ಸುಮಾರು 10–15 ವರ್ಷ ಅದೇ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೋ ಅವರನ್ನು ಬೇರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಗಳಿಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಬಹುದು, ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬಹುದು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿರತಕ್ಕ ಮಾನ್ಯ ಶಂಕರೇಗೌಡರು ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ, ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಗುಲಬರ್ಗಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಾವು ಯಾರೂ ಇಂಟರ್‌ಫಿಯರ್ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಯಾ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದು ಅಲ್ಲೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಆಗಿರತಕ್ಕವರು ಯಾರು ಇದ್ದಾರೋ ಅವರನ್ನು ಬೇರೆ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಲು ತಾವು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು, ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಬಡ್ಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಷನ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ ರಂಗ ದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಇದೂ ಒಂದು ಸಾಧನೆ, ಮಾರ್ಗ ಅಂಥ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಇದಕ್ಕೆ 3-4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಡಿವಿಜನ್‌ನಲ್ಲೂ ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್ ಅವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿ ಜಿಲ್ಲೆಗೂ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಎಜ್ಯುಕೇಷನಲ್ ಆಫೀಸರ್‌ರವರು ಸ್ಟಾಫ್ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಇದೆ, ಅವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಾವು ಡಿ. ಇ. ಓ ಆಗಿ ಅಗಲಿ ಅಥವಾ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ಸ್ ಆಗಿ ಆಗಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸೀನಿಯಾರ್ಟಿ ಮತ್ತು ಮೆರಿಟ್ ಪ್ರಕಾರ ಅವರಿಗೂ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಶಿಕ್ಷಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಎಫಿಷೆಂಟಾಗಿರುತ್ತಾರೋ ಯಾರು ಹಾರ್ಡ್‌ವರ್ಕಿಂಗಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಜಿಲ್ಲಾ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರುಗಳಾಗಿ ಭಡ್ತಿ ಸಿಗಬಹುದು.

4-30 P. M.

ಇನ್ನು ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಈ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಿಲಿಬಸ್ಸನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಕರ್ಣಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಿವಿಲ್ ಮತ್ತು ಮೆಕ್ಯಾನಿಕಲ್ ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿರತಕ್ಕ ನೂರಾರು ತರುಣರು ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಬೀದಿ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಆ ಸಿಲಿಬಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಟೋಮೊಬೈಲ್ ಮತ್ತು ರೇಡಿಯೋ ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದ ಜನರು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಯಚೂರು-ಬಿಹಾರ್ ಮತ್ತು ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಿಲಿಬಸ್ಸನ್ನು ಕೂಡಲೆ ತೆಗೆಯ ಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಗಲ್ಬರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಮತ್ತು ವಿಧಾನಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರೂ ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಅಗತ್ಯವಾದ ಬೇಡಿಕೆಗಳೇನಿದ್ದವು ಅವುಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ

ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೆ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು, ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ಸೈನ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಕಾಲೇಜು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಇನ್ನು ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಾಲೇಜ್ ಕೂಡ ಬರುವುದಿದೆ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶ ಅಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನು ತೆರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೆ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಜನರು ಆ ದಿವಸ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯ ಹಾಕಿದರು. ಅಗ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವಾಗ್ದಾನ ಕೂಡ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನು ಗುಲ್ಬರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಾಗ್ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅಗತ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ-ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೋಸ್ಟ್ ಗ್ರಾಜುಯೇಟ್ ಕೋರ್ಸ್ ಸೆಂಟರ್ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಈಗಿನ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಕರ್ಣಾಟಕಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಗಲ್ಬರ್ಗಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ತರಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಲು ಒತ್ತಾಯ ಬಹಳ ದಿನದಿಂದಲೂ ಇದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಇದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣನ್ (ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ದಿವಸ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾ ಬೇಡಿಕೆಗಳೇನಿವೆ ಅದನ್ನು ನಾನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ನಾನು ಈ ಕೇಳಿಕೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಅಂದರೆ ಹೋದವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಈ ವರ್ಷ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಹಲವಾರು ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಿದೆ, ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿವೆಯೇ, ಮತ್ತು ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ದೇಶಕ್ಕಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಲೀ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೆಯೇ, ಅನಕೂಲ ಆಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದೆ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಂಥಾ ಪ್ರಗತಿಪರವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳೇನಾದರೂ ಆಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಖಂಡಿತ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರೇಗೌಡರೂ ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಸೋಗಿ ಅವರು ಬಹಳ ಮುತುವರ್ಜಿವಹಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಹದಗೆಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವೀಗ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಇದರ ಹಿಂದಿನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೇನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಅದಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇ. ಮೊದಲು ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ಕೋರ್ಸು ಒಂದು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಈಗಲೂ ಒಂದು ವರ್ಷವೇ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ 2 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದಾರಂತೆ. ನಾನು ಕಳೆದಸಾರ್ತಿ ಬಡ್ಜೆಟ್ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಡಿಮ್ಯಾಂಡಿನ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಟೀಕಿಸಿದ್ದೆ. ಗಿನಿಪಿಗ್ಸನ್ನು ಇಲಿಗಳು ಲ್ಯಾಬೊರೇಟ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಯ್ದು ಹರಿದು ಕಿತ್ತು ಕಿತ್ತು ನೋಡುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಒಂದು ಎಕ್ಸ್‌ಪರಿಮೆಂಟನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದೆನೋ ಅದನ್ನೇ ಪುನಃ ಈ ದಿವಸ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನನ್ನ ವ್ಯಸನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಹಿಂದೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಕೋರ್ಸ್ ಎಂದು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಅಂತ ಮಾಡಿದರು. ಈಗ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು 2 ವರ್ಷಕ್ಕೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಇಲವೆಂತ್ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹನ್ನೆರಡನೆ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡ್ ಆಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಕೋರ್ಸು 2 ವರ್ಷಗಳಿಗಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಹನ್ನೊಂದನೇ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡ್‌ನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೇ ಹನ್ನೆರಡನೇ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡಿಗೂ ಪಾಠಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹನ್ನೊಂದನೆ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೇನೂ ಅವರು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ಒಂದು

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣನ್)

ಅಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಇದೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆರಿಮೆಂಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳದೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. 1968ರಲ್ಲಿ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸೇಕಡ 34 ಇತ್ತು. ಅದು ಏತಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಆಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಜಯರಾಂ ಅವರನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಡೈರೆಕ್ಟರು ಶ್ರೀ ಜೇವೂರರನ್ನೂ ಕರೆದು ಮೀಟಿಂಗನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಆ ರಿಜಲ್ಟು ಉತ್ತಮವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ? ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗತಕ್ಕವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೋದ ಸಲ ಶೇ 34 ಇದ್ದರೆ ಅದು ಮುಂದಿನ ಸಲ ಶೇ 32 ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅದನ್ನು ರೆಮಿಡಿ ಮಾಡ ತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಶಾಂತಿ ಅಸಮಾಧಾನಗಳು ಮೂಡಿವೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಡಿಗ್ರಿ ಬೇಡ ನಮಗೆ ಅನ್ನ ಕೊಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಕಾನ್‌ವೊಕೇಷನ್‌ಗಳಲ್ಲೇ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಯಾರೂ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರದೇ ಹೋದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಶಿಸ್ತು ಖಂಡಿತಾ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸೆಮಿನಾರ್–ಸಮ್ಮೇಳನಗಳ ಮೂಲಕ ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ, ದಿನ ದಿನಕ್ಕೂ ಅಶಿಸ್ತು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇ ಏನೋ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದೋಷ ಇರಬೇಕು. ಅದನ್ನಿನ್ನೂ ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಿ. ಇ. ಡಿ. ಟ್ರೈನಿಂಗನ್ನು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ 2 ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಇಂಕ್ರಿಮೆಂಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಒಂದು ಆರ್ಡರನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದರು. ಈ ದಿವಸ ಅದನ್ನು ಅಂದರೆ ಹಿಂದೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಮತ್ತೆ ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಆರ್ಡರನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಇನ್ನು ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲೂ ಶಾಂತಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪಾಠಪ್ರವಚನ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೇನು ಇನ್‌ಸೆಂಟೀವ್ ಇರುತ್ತದೆ? ಅತ್ತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲೂ ಅಶಾಂತಿ–ಇತ್ತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಲ್ಲೂ ಅತೃಪ್ತಿ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಮೂಲಕಾರಣ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ನಾವೀಗ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ದೇಶಾದ್ಯಂತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಒಂದೊಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಈಗ ಬೃಹದಾಕಾರವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಇರಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲೂ ಮೈಸೂರಿನಂತೆಯೇ ಇರಬೇಕು, ಅಂತೆಯೇ ತಮಿಳನಾಡಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಥವಾ ಕೇರಳಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಇರಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಡೆಯೂ ಏಕರೂಪವಾದ ಧೋರಣೆ ಇರಬೇಕು. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿದಿವಸ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ರೀತಿನೀತಿ ನೋಡಿದರೆ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ನೀತಿ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ನೀತಿ, ಕೇರಳದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ನೀತಿ ಇದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸಮಗ್ರವಾದ ಧೋರಣೆ ಇರಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ಧೋರಣೆ ನೀತಿ ಇರಬೇಕು ಆಗ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ರೀತಿ ಏಕರೂಪವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಒಂದೊಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯ ಟೆಕ್ಸ್ಟ್ ಬುಕ್ ಇದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದವರನ್ನು ಹೊಗಳುವಂಥ ಟೆಕ್ಸ್ಟ್‌ಬುಕ್ ಬರುತ್ತದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಪಂಜಾಬ್‌ನವರನ್ನು ಹೊಗಳುವಂಥ ಟೆಕ್ಸ್ಟ್ ಬುಕ್ ಬರುತ್ತದೆ, ಇದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮನೋಭಾವನೆ ಬೆಳೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಕನ್ನಡವೇ ಇರಬೇಕು, ತಮಿಳರಿಗೆ ತಮಿಳೇ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಸಂಕುಚಿತ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬಂದು, ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಧೋರಣೆ ತಾಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಭಾಷೆಗಳು ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬುದು ಪ್ರಗತಿಪರವಾದ. ನ್ಯಾಯವಾದ ಧೋರಣೆಯಾದರೂ ಸಹ, ಭಾಷಾಭಿಮಾನವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿ. ಜನತೆಯ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಛಿದ್ರ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಇನ್ನು ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಅನುಕೂಲಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ

ಕೊಡುವುದು, ಅವರಿಗೆ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು, ಯಾರಿಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡುವುದು, ಯಾರಿಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕೋ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡದೇ ಇರುವುದು—ಇಂಥಾದ್ದು ನಡೆದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರದೃಷ್ಟಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ನೀತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಯಾರು ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತಾರೆ? ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ತ್ರಿಗುಣಸೇನ್ ಅವರು ಇದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಎಂದು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಬಹುದು ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರದವರು ಕನ್‌ಕರೆಂಟ್ ಲಿಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ತರಬೇಡಿ, ಸ್ಟೇಟ್‌ನಲ್ಲಿರಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಲವಾರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಡೆಕನ್‌ಹೆರಾಲ್ಡ್ ಮತ್ತು ಇಂಡಿಯನ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಬರೆದಿದೆಯೆಂದರೆ, ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ತ್ರಿಗುಣಸೇನ್ ಅವರು ರಾಜ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಕ್ವೈಯ್ರಿಯಿಂದ ಕನ್‌ಕರೆಂಟ್ ಲಿಸ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತರುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥಾ ಅನ್ಯಾಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ. ಇದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರಿಗೆ ಜಹಗೀರಾಗಿದೆಯೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ತಮ್ಮ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ನಡೆಸುವುದು, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವರನ್ನು ಮೇಲೆ ಕಳಿಸುವುದು. ಟೆಕ್ಸ್ ಬುಕ್ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು, ಕರಿಕ್ಯುಲಂ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಬಂದಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು—ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗುತ್ತಿವೆ. ಕರ್ಣಾಟಕದ ಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರದೇ ಒಂದು ಕರ್ಣಾಟಕ, ಅವರದೇ ಚರಿತ್ರೆ, ಅವರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪಾಠ ಓದಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಇದು ಜಹಗೀರು ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆಂಜನಪ್ಪ (ಪಾವಗಡ).—ಈಗಾಗಲೇ ಆ ಜಹಗೀರುಗಳನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣನ್.—ಅವರಿಗೇನೂ ಜಹಗೀರುಗಳಿಲ್ಲ. ಈಗಿರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಷ್ಟೇ. ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಸಮಗ್ರವಾಗಿರುವ ಧೋರಣೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಠಾರಿ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಏನು ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಹುದು. ಕೊಠಾರಿ ಕಮಿಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಶಿಫಾರ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.

> "The most important and urgent reform needed in education is to transform it, to endeavour to relate it to the life needs and aspirations of the people and thereby make it a powerful instrument of social, economic and cultural transformation necessary for the realization of the national goals. For this purpose, education should be developed so as to increase productivity, achieve social and national integration, accelerate the process of modernisation and cultivate social, moral and spiritual values."

ಹೀಗೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಒಂದೂ ಕೂಡ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಇಕನಾಮಿಕ್ ಸೋಷಿಯಲ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್‌ಮೇಷನ್ ಎಂದೇನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೋ ಇದು ಯಾವರೀತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬದಲು ಹರಿಜನರನ್ನು ಸುಟ್ಟುಹಾಕಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ತಾರತಮ್ಯ ಲಂಚ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥಾದ್ದು ನಡೆದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆಂದೋಳನ ಹಾಗೂ ಚಳುವಳಿ ಆಗದೆ ಮತ್ತಿನ್ನೇನು ಆಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ನಾಗಪ್ಪ.—ಈಗ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಇದ್ದವರಿಗೆ ಸಹಾಯ. ಬಾಕಿಯವರಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅದೇ ಇವರು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್‌ಮೇಷನ್ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣನ್.—ನಾನು ಆ ಮಾತನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇವರು ಒಂದು ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರವಾದ ಧೋರಣೆ ನೀತಿ, ಎಜುಕೇಷನ್ ಪಾಲಿಸಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ "ಅಶಿಸ್ತು" ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದು, ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಬೋಧನೆ ಮಾಡುವುದು—ಇವುಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ಶಿಸ್ತು ಅವರಲ್ಲಿ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಬೇಕು ಒಂದು ವೇಳೆ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣನ್)

ಅವರು ಅಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ದೇಶದ ಪ್ರಮುಖರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿದ್ದೀರಾ ? ಇವತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಇರುವ ಅನುಕೂಲಗಳು ಏನು ? ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ, ಎಷ್ಟೋ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ. ಮತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ಮಿಡಲ್ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಸಿಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಕೊಠಡಿಗಳಿಲ್ಲ, 60 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುರಿ ಮಂದೆಯ ಹಾಗೆ ತುಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರೀ ಕಟ್ಟಡ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಇದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ನೂರಾರು ಇವೆ. ಹೊರಗಡೆಯೂ ಸಹ ಸರಿಯಾದ ವಾತಾವರಣವಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಲ್ಯಾಬೋರೇಟರಿ, ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಸಕಲ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿದ್ದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಹುಮ್ಮಸ್ಸು, ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ತರಹ ಇವರು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಒಂದು ಕಾರಣ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಈಗ ಮಾಸ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಬಂದು ಕೆಲವರನ್ನು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿಸುವುದು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರನ್ನು ಫೇಲ್ ಮಾಡಿಸುವುದು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಇಂಡಿವಿಜ್ಯುಯಲ್ ಅಟೆನ್‌ಷನ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಒಬ್ಬರಿಗೆ 40 ಪೀರಿಯಡ್ಸ್‌ಗಳು ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಮನವಿಗಳೂ ಸಹ ಬಂದಿವೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ತಜ್ಞರೂ ಸಹ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಿಹಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೆಮಿನಾರ್ ನಡೆದಿದೆ. 26 ಪೀರಿಯಡ್ಸನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 26 ಪೀರಿಯಡ್ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದಾಮಾಷಾ 1 : 40 ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಎಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತುಕೋಳ್ ಕಮಿಶನ್ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಡಿವಿಜ್ಯುಯಲ್ ಅಟೆನ್‌ಶನ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳದೆ ಅಶಿಸ್ತನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ?

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಧ್ಯೇಯ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಇವತ್ತು ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತೀರಾ ಕೆಟ್ಟಿದೆ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದೇನೆ, ಏನೆಂದರೆ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿದೆ. ತಪ್ಪುಗಳು ಇಲ್ಲ, ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನ್ಯಾಶನಲೈಸ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಹಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತಪ್ಪುಗಳು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ರಿವ್ಯೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು ರಿವ್ಯೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅವರೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆ, ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ? ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. 10ನೇ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡಿನ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಠ ಇದೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

> "Look, Ammayya, you must be careful. Wear pretty saree at the time your husband comes home. Men are inconstant. You must snare them with a pretty saree or blouse. Buy flowers and perfume and make yourself attractive."

This is in an essay, which is in the form of a story.

10ನೇ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡಿನ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಯಾವ ತರಹ ಅಶಿಸ್ತು ಇರಕೂಡದು ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ? ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.

> "Get all the grocery you want once every month and don't worry him about marketing ; lay by a little money, and give him a rupee or two when he asks for it. This is all the herb

and root needed. Let a women do this, and her husband will follow her like a dog."

It this the stuff the youngsters should be taught through nationalised text-books ?
ಯಾರು ತಪ್ಪು ಹುಡುಕಿದರೆ, ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ಅವರೇ ಇಂಥ ಮಹಾ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೇನು ಶಿಕ್ಷೆ ?

These are extracts from the non-detailed text-book entitled "Pages for Pleasure", prescribed for the X Standard Public Examination. The Editorial Committee consists of :

(1) Sri S. V. Jevoor, Director of Public Instruction, Chairman
(2) Professor B. S. Ganachari, Prinicipal, Sanganabasaveswar. Arts College, Bijapur.
(3) Rev. Father S. Coelho, Principal, St. Aloysius Collegiate High School, Mangalore.

I don't know how the Father agreed to such a thing being included.

Sri B. P. GANGADHAR.—When a Text-book Committee is formed, is it not its duty to scrutinse and prescribe books which are to the standard of the students ? But I find that all non-sense is included.

Sri K. V. SHANKARA GOWDA.—The Member should not utter that word, I protest against its use.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Sri Gangadhar will get his chance to speak. Then he can offer his remarks and not now.

Sri B. P. GANGADHAR.—The Hon. Minister is trying to justify. What is the fate of the students who read those passages ? He must realise that.

Sri M. S. KRISHNAN.—It is a pity that the Director of Public Instruction who announced a reward for those who picked up mistakes in the nationalised text-books, is himself a member of the Committee which is responsible for the preparation of this book. Such Passages for youngsters will breed indiscipline and inclulcate immorality.

There is a passage in an essay in the same book in which the strained relationship between a mother-in-law and daughter-in-law and their quarrels are described. Could such passages be prescribed for teen-aged girls ?

Sri S. V. AGNIHOTRI (Dharwar-Rural).—This is not exclusivey meant for girls......

Sri K. PUTTASWAMY (Minister for Law, Labour and Parliamentary Affairs).—Anything can be said here.

Sri M. S. KRISHNAN.—There is another statement here, which is not a statement of fact. I don't know whether these people are speaking for this country or any other country. There is yet another passage in the same book which says that the first landing on the Moon was

(SRI M. S. KRISHNAN)

made by a spaceship, launched under the auspices of the U.S. Space Administration. This book is guilty of even historical inaccuracies. The real fact is that it is "Luna IV" of the Soviet Union that first landed on the Moon. It is known to all people. Even my son tells it. ನನ್ನ ಮಗನೂ ಕೇಳಿದರೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸುಳ್ಳು ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

5-00 P.M.

ಇದರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕಾದವರ ಕೈವಾಡ, ಪ್ರಭಾವ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೋ ಏನೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು ಅವರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೈವಾಡ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದಿರುವವರು ವಿಷಯ ತಿಳಿಯದೇ ಈ ರೀತಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮ ಇವೊತ್ತು ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆಯೆಂದರೆ ಹುಡುಗರು ಟೈಟ್‌ಪ್ಯಾಂಟ್ ಮತ್ತು ಟೈಟ್ ಷರ್ಟ್‌ಅನ್ನು ಹಾಕುವಂತಹ ಹವ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೂ ಕೂಡ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಾಡಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸಮತಾವಾದಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀಯರನ್ನು ಅನುಕರಿಸುವಂತಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಇವೆ. ಕೆಲವು ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಇವೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿವೆ. ಕೆಲವು ಟ್ರಸ್ಟೀಸ್ ಮೂಲಕ ಕಾಲೇಜುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಎಜುಕೇಷನ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ನಡೆಸತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲವು ಕಾಲೇಜುಗಳು ಮತೀಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇವೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದಾಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಬೆಳೆಸಿ ನಡೆಸಿದಂತಹ ನಾಯಕರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮನೋಭಾವನೆಗೆ ತಿಲಾಂಜಲಿ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಮತೀಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮ, ಜಾತೀಯ ಭಾವನೆ ಬೆಳೆಸುವಂತೆ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವುದು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸರಿಯಾದ್ದಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಈಗ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಾಗಬೇಕು. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಈಗ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರು ಅವರ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಅಡ್ವೈಸ್ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರು ಆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರ ಮೇಲೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರ ಹಿಡಿತವಿಲ್ಲ. ಸರ್ವೀಸ್ ಕಂಡೀಷನ್‌ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹಿಡಿತವಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರ ಇದೆ. ಆರೀತಿ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಆಗ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ. ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಬಾರದು ? ಅನೇಕ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಕೋಮುವಾರು ಮನೋಭಾವನೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಗುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಜಮೀನುದಾರಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏತಕ್ಕೆ ಕಾನೂನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ವೀಸ್ ಕಂಡೀಷನ್ಸ್ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಯು.ಜಿ.ಸಿ. ಸ್ಕೇಲನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಆಕ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಆ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ರೀತಿಯ ಒಂದು ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಇವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲು

ಗಳ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ 40 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು 140 ರೂಪಾಯಿಗೆ ರುಜುಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮಿಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಆಡಳಿತವರ್ಗದವರು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ, ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಚೆಕ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಮುರಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮೊನ್ನೆ ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರೇಗೌಡರೂ ಕೂಡ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದರು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯ, ಮೋಸ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಇವೆ. ಅರುಣೋದಯ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಹತ್ತಾರು ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಆದರೆ ಅವರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ಕೆಲವು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಆ ಸ್ಕೂಲಿನ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರನ್ನೂ ಹಿಂದಿನ ಬಾಕಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ವೆಕೇಶನ್ ಆದಮೇಲೆ ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಟ್ಟಿದರು. ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಎನ್‌ಕ್ವೈರಿಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಡಳಿತ ತಯಾರಿಲ್ಲ. ರೂಲ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಅವರು ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರು ಆ ರೀತಿ ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ನಿಲಿಸಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದರೆ ಅದೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥಾ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೂ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಟ್ಟು ಅವುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಇನ್‌ಫ್ಲುಯೆನ್ಸ್ ಇದೆ. ಇದು ಎಜುಕೇಷನ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ತಪ್ಪು ಅಲ್ಲ. ಇದು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಯಾರೋ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ತಪ್ಪು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಅವರು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅರುಣೋಧಯ ಸಂಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಜೀವಿತೇಶ್ವರ ಸಂಸ್ಥೆ ಇತ್ಯಾಧಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅನೇಕ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜೀವಿತೇಶ್ವರ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಫೋಟೊಗಳು ಇಲ್ಲ ನನ್ನಲ್ಲಿವೆ. ತಾವೇ ನೋಡಿರಿ ಅವುಗಳು ಶಾಲೆಗಳೊ ಅಥವಾ ದೊಡ್ಡಿಗಳೊ ? ಅಂತೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಮುಕ್ಕಾಲುಪಾಲು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೋಸ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಇವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹತೋಟಿ ಇರಬೇಕು. ಯಾರು ಪ್ರೈವೇಟ್ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ ಅವರು ಪ್ರೈವೇಟ್ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು, ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಇದು ನ್ಯಾಯವೇ, ಸರಿಯಾದ ಧೋರಣೆಯೇ ? ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ಆ ರೀತಿ ಆಗಬಾರದು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಚೆಕ್ ಸಿಸ್ಟಂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಚೆಕ್ ಸಿಸ್ಟಂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬದುಕುವಂತಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯದ "ದಳ್ಳಾಳಿ" ತನಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಈ ಪದ್ಧತಿ ಕೂಡಲೇ ತಪ್ಪಬೇಕು.

ಮಲ್ಲೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಿಡಲ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಇದೆ. ಆ ಸ್ಕೂಲಿನ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದಾ ಎಕ್ಸಾಮಿನೇಷನ್ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೊನ್ನೆ ಶಂಕುಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರು. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಬಗ್ಗೆ ಜನರು ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಜಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಕೂಲ್‌ಗೇ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇರುವ ಸ್ಕೂಲನ್ನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಬಹುದೇ ಹೊರತು, ಈ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಸಹ ಕಟ್ಟಿಸಿದರೆ ಆ ಹುಡುಗರು ಆಟಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸತ್ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಆಟದ ಮೈದಾನಗಳು ಸಹ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಈ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಮೆಷಿನ್ ಬೇರೆ ತರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೆಷಿನ್ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ವಾದವಾದರೆ, ಅದನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀ ಜೈಶುಕ್ಲಾಲ್ ಹಾಥಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. "In an under-developed economy it can never be increased." ಎಂಬುದಾಗಿ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದರೆ ಮೊದಲು ಎಕ್ಸಾಮಿನೇಷನ್ ಪೇಪರ್‌ಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಲ್ಯುಯೇಷನ್ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಕರೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಭತ್ಯ, ಟಿ.ಎ., ಡಿ.ಎ., ಮುಂತಾದವುಗಳು ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಎಚ್.ಎಂ.ಟಿ.ಯ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್‌ನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ಹಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಳಿತಾಯವಾದರೂ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕೇ ಎಂಬುದು ಇವತ್ತಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ತರಹದ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್

(SRI M. S. KRISHNAN)

ಮಿಷಿನನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಬೀದಿ ಭಿಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಆಂದೋಳನ ನಡೆದೀತು ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಇದಿನಬ್ಬ (ಮಂಗಳೂರು-2).—ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಡಿಮ್ಯಾಂಡನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ '' ವಿದ್ಯಾವಿಹೀನಃ ಪಶುಸದೃಶಃ '' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಇಲ್ಲವೋ ಅಂತಹವರನ್ನು ಪಶುವಿಗೆ ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವಿದ್ಯೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಾದಾಗ ವಿದ್ಯೆಯ ಮಟ್ಟಗೆ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿತ್ತು. ಆಗಿನ ದಾಖಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ 1000 ಜನಕ್ಕೆ 850 ಜನರು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿದ್ದರು, ಅಮೇರಿಕಾದಲ್ಲಿ 1000ಕ್ಕೆ 700-800 ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿದ್ದರು. ಅದೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 3–4 ಜನ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ನಾವು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯದೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಸಮಾನಕ್ಕೆ ಬರದೇ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪಂಡಿತ್ ಜವಹರ್‌ಲಾಲ್ ನೆಹರೂ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು, ಮಜ್‌ದೂರರ ಮಕ್ಕಳು, ರೈತರ ಮಕ್ಕಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಕಲಿತು ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನ ಉಳ್ಳವರಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಶೇಕಡ 80ರಷ್ಟು ಅವಿದ್ಯಾವಂತರಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮಾತ್ರ ಜರ್ಮನಿ ಅಮೇರಿಕಾ ಮುಂತಾದ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮಾತ್ರ ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ 5 ವರ್ಷ 8 ತಿಂಗಳು ಆದಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಹ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಾಗಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳು ಈ ಕಾನೂನು ಬಂದ ಮೇಲೂ ಸಹ ಶಾಲೆಗೆ ಬರದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು, ರೈತರ ಮಕ್ಕಳು, ಮಜ್‌ದೂರರ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂತಹವರ ಮೇಲೆ ಉಗ್ರವಾದ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಮಿತಿಗಳು ಸರಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಈ ಶಾಲಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಮಿತಿಗಳು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಸಭೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಲಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಯಾರ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ, ಯಾರ ಯಾರ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲೇ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಈ ಗಾಂಧಿ ಶತಾಬ್ಧಿಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು, ರೈತರ ಮಕ್ಕಳು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇನ್ನೂ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ಕೂಡ ಈ ಗಾಂಧಿ ಶತಾಬ್ಧಿ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲಸ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪವಾದ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಗಳು ಇರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 1-2-3ನೇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ 60ರಿಂದ 2,000 ಪುಟಗಳು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡ

ಬೇಕು. ಮೊದಲು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಚಿತ್ರಗಳು ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದಕಾರಣ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಯಕರು ಹೇಳಿದಂತೆ 6 ವರ್ಷದ ಕೆಳಗಿನ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮೂರರಿಂದ 6 ವರ್ಷದವರೆಗಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಿಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳ 3—4—5 ನೇ ವರ್ಷಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುವುಗಳು. ಇವತ್ತಿನದಿವಸ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 23 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ ಇಲಾಖೆ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಈ ವಿದ್ಯಾಇಲಾಖೆ ಬಡ್ಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಿಂಹ ಪಾಲನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಯಕರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆ, ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇದ್ದಾರೆಯೇ, ಹುಡುಗರು ಇದ್ದಾರೆಯೇ ಶಾಲೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಲಾಗಿದೆಯೇ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬೇರೆ ಏನಾದರೂ ಕಸುಬು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ, ರಾಜಕೀಯ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶ ವಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೋಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ವಿನಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ,

ಇನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಪಠಪುಸ್ತಕಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ದಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಾವು ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಧರ್ಮಾರ್ಥವಾಗಿ ಕಾಗದ ಬರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುದ್ರಿಸಿ ಮಾರಾಟಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬೆಲೆ ಖಾಸಗಿಯವರು ಮುದ್ರಿಸಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದೂವರೆ ಪಟ್ಟು ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುವಂತಹ ಪಾಠಗಳು ಅದರಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಹಂಚುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಇಂತಹ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿದ ಉದ್ದೇಶ ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಖಾಸಗಿಯವರು ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡುವುದೇನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಇಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಇಂತಹ ಲೋಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಇವೊತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬೆಲೆ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚು ಮಾಡಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡದ ಕಾಗದ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಒಂದೂವರೆ ಹಾಗೂ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆಲೆ ಎಂದು ಇಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು ಎಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕರೆಯಬೇಕು. ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವವರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು. ಇಂತಹ ಮಹಾನುಭಾವರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯಾರೂ ಮರೆಯಬಾರದು. ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಹೊಣೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಹಿಂದೆ ಇಲ್ಲಿ ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಗಿನ ವೇಳೆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಸಂಚಾರ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಬರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಶ್ರೀಮಾನ್ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಕುದುರೆಯಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಕಂಡು ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ವಿಧೇಯರಾಗಿದ್ದರು ಎನ್ನುವುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೇ ತಾವು ಈ ದೇಶದ ದಿವಾನರು ಹೀಗೆ ಮಾಡ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಇದಿನಬ್ಬ)

ಬಹುದೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಅವರು ತಾವೇ ಹಿಂದೆ ನನಗೆ ವಿದ್ಯಾ ದಾನ ಮಾಡಿದಂತಹ ಮಹಾನುಭಾವರು ಮತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಇಂತಹ ಗುರುತರವಾದ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತರಲು ತಾವೇ ಕಾರಣರು ಅಲ್ಲದೆ ಗುರುಗಳಾದವರು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನಂತಹವರೇ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸ್ಥಾನ ಮಾನಗಳು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಇದರಿಂದ ಅಳತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡದೇ ಇರಬಹುದು. ಅದರೂ ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಇಂದಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಎನ್ನುವ ಧ್ಯೇಯವನ್ನು ಅವರು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರನ್ನು ನಿಷ್ಕಳಂಕವಾಗಿ ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಜವಾಬುದಾರಿ ಅವರ ಮೇಲಿದೆ. ಇವರ ಜವಾಬುದಾರಿ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಇಂದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಲಬು ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದರೂ ಸರಕಾರ ಇವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ರುದ್ರಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಒಂದು ರೀತಿಯಾದ ಜಾತೀಯತೆಯ ವಾದ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ವಿದ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ರಾಜಕೀಯಗಳಿಗೂ ಅವಕಾಶವಿರಬಾರದು ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದೂರುಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಖಂಡತುಂಡವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಜಾತ್ಯಾತೀತವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಪುನಃ ಜಾತೀಯ ವಾದವನ್ನು ತರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮಾನೋಭಾವನೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಬರಬಾರದು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಲೂಬಾರದು. ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವ ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನವರು ಎಂದರೆ 5-10 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಓದಿ ನೋಡಿದರೆ ಜಾತ್ಯಾತೀತವಾದ ಮನೋಭಾವನೆ ಹೇಗಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇರೀತಿ ಇಂದು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಜಾತ್ಯತೀತವಾದ ಮನೋಭಾವನೆಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕಲಿಸಿ ಕೊಡುವಾಗ ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಕೋಮಲವಾದ ಮನಸ್ಸು. ಹಸೀ ಗೋಡೆಗೆ ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದರೆ ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಒಣಗಿದ ಗೋಡೆಗೆ ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದರೆ ಅದು ತಿರುಗಿ ಬಂದು ನಮ್ಮ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಕೋಮಲವಾದ ಮೃದುವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳದ್ದು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಬುದ್ಧಿಕೂಡ ಚುರುಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾದೆ ಇದೆ, 'ಗಿಡವಾಗಿ ಬಗ್ಗದುದು ಮರವಾಗಿ ಬಗ್ಗೀತೇ' ಎನ್ನುವಂತೆ ಹಸೀ ಗೋಡೆಗೆ ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದರೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ. ಅದರೆ ಅದೇ ಕಲ್ಲನ್ನು ಒಣ ಗೋಡೆಗೆ ಹೊಡದರೆ ಅದು ಪುನಃ ನಮಗೇ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಹೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವಾಗ ಒಂದು ರೀತಿಯ ನೈತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕು, ದೇಶ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಇರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾದ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ತರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಮ್ಮ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಸುಮಾರು 54 ಕೋಟಿ ಜನರು ಐಕಮತ್ಯದಿಂದ ಬಾಳಬೇಕಾದರೆ, ದೇಶದ ಒಗ್ಗಟ್ಟನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕಾದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಎಂದು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಉಪಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಹೇಳಿರುವುದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬಹುದು. ಇದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದ ವಿಚಾರ. ಆದರೆ ಇಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯಾದ ಅಧಿಕಾರಷಾಹಿ ವರ್ತನೆ ಕಾಣಬರುತ್ತಿದೆ. ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳನ್ನೇ ಮುತ್ತಿಕೊಂಡು ಹುಡುಗರು ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪೇಪರುಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದು ರೀತಿಯಾದ ಅಶಿಸ್ತನ್ನು ಬಹಳ ಮೇಧಾವಿಗಳಾದ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ದೂಷಣೆ ಮಾಡುವುದು ಇವೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ವೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಅಶಿಸ್ತನ್ನು ಮಾಡಲು ಇದರ ಹಿಂದೆ ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವನೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಉದ್ರೇಕವಾಗಿ ಇಂತಹ ಪರಮಾವಧಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವಾಗ

ಒಂದು ರೀತಿಯ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು. ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳುವವರು ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಂತಹ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನೀತಿ ಬೋಧಕವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಇಟ್ಟು ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರದವರು ಸುಮಾರು 20-25 ಸಾವಿರದಷ್ಟು ದುಡ್ಡನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದ ಜನರ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತಹ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಕನ್ನಡದ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪುರವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಹುಮಾನ ಪಡದಿರುವಂತಹವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಈ ಪರಿಷತ್ತಿನವರು ಕರೆದು ಏಕೆ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ? ಇದನ್ನು ಅವರು ಈ ವೇಳೆಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಕವಿಗಳಾಗಿರುವ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬಸವರಾಜ ಕಟ್ಟೀಮನಿಯಂತಹವರಿಗೆ ಸೋವಿಯಟ್ ರಷ್ಯಾದಿಂದ ನೆಹರೂ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ದೊರೆತಿದೆ. ಇಂತಹವರನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನವರು ಕರೆದು ಇನ್ನೂ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಉನ್ನತ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಪಡೆದಂತಹ ಮಹಾನ್ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನು ಕರೆದು ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದನ್ನೇಕೆ ಅವರು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರ ಕೂಡ ಸುಮಾರು 25 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಒಂದು ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸರಕಾರದವರೇ ಸಂಗೀತ ನಾಟಕ ಅಕ್ಯಾಡಮಿ ಮತ್ತು ಲಲಿತ ಕಲಾ ಅಕ್ಯಾಡಮಿ ಎಂದು ಎರಡು ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವು ಕೂಡ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರೆ ಗೌಡರು ಇವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಧನ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಹಿಂದೆ ಇಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂಗೀತ ನಾಟಕ ಅಕ್ಯಾಡಮಿ ಹಾಗೂ ಲಲಿತ ಕಲಾ ಅಕ್ಯಾಡಮಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಕೊಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಲಾ ವಿದರಿಗೆ ಅವರು ಸಂಭಾವನೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಈಗೇನೋ ಕೆಲವರಿಗೆ ಬಹುಮಾನವಾಗಿ 600-700 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಇದೇ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬರೆಯುವ ಲೇಖಕರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿದ್ದು ಬರೆಯುವಂತಹ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹವರಿಗೂ ಕೊಡುವುದು ಉತ್ತಮ. ಈಗ ಇರುವ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡ ಬೇಕು. 800ರಿಂದ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಕಲಾವಿದರ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ನೆರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಮಾಸಾಶನ ಕಡಮೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಅಕ್ಯಾಡಮಿಗಳಿಂದ ಏನೇನು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಆರು ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಅದರಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಗೆ ಬಹಳ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ವಾದುದು. ತಮಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಹಿಂದೆ ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಹನುಮಂತಯ್ಯನವರು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ದ್ದಾಗ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಚಾರ ಇಲಾಖೆಯ ಮೂಲಕ ಕುಮಾರ ವ್ಯಾಸ ಭಾರತ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಅಗ್ಗದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಇಟ್ಟು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅದೇ ರೀತಿ ಇಂದು ನಮ್ಮ ಸರಕಾರದವರು—ಮುದ್ದಣನ ಕವಿತೆಗಳು ಇವೆ—ಇವನ್ನು ಅಗ್ಗದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೇ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕವಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಕುವೆಂಪು ಬರೆದಿರುವ ರಾಮಾಯಣ ದರ್ಶನ ಎನ್ನುವುದು ಇಂದು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೇರು ಕೃತಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು 25-30 ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಅಗ್ಗದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ, ಎಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿ ಗರಿಗೂ ಓದಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ನಾನಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಸರಕಾರದವರು ಮುದ್ದಣನ ಗ್ರಂಥಗಳು ಹಾಗೂ ಕುವೆಂಪು ರವರ ರಾಮಾಯಣ ದರ್ಶನದಂತಹ ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಚ್ಚು ಮಾಡಿಸಿ ಅವು ಸುಲಭ ದರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ ಸಿಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ವಿನಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಇದಿನಬ್ಬ)

ಇನ್ನು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಗಳು ಎಂದು ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯವಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗದೇ ಹೋದರೆ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜನರು ಆಡುವ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ ಎಂದು ಆಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಮಾಡಬೇಕು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ಆದುದಕ್ಕೂ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇಂದು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯವಾಯಿತು. ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ಕೋಟಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಕನಸು ನನಸಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಕೇವಲ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಇನ್ನೂ ಕೃತಿಗೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡಿದರೆ ಯಾವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೇ ಆಗಲಿ ಬಿ.ಎ. ವರೆಗೆ ಓದಿರಲಿ ಅವರು ಒಂದು ದಿನ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಲೆಯಾಳದ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಓದದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇರಳದ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿರುವ 144 ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಮಹಾಬಲ ಭಂಡಾರಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಕುನಿಕುಳ್ಳಾಯಿ, ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಮಲೆಯಾಳದಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆಂಧ್ರ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಗುಜರಾತ್, ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ತಮಿಳು ನಾಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶಂಕರಗೌಡರು ಇಡೀ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಷ್ಟು ವಿಶಾಲ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನೋಡಿರತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದು ಸತ್ಯವಾದುದು. ನಮ್ಮ ಸೌಜನ್ಯ, ಔದಾರ್ಯ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಆಗಬೇಕು, ಕನ್ನಡ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಆಗುವ ಹಾಗೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯವಾದದ್ದು ; ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯವಾದದ್ದು. ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅದು ಸಾಲದು. ಎಲ್ಲ ಮಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕನ್ನಡ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಶಂಕರ ಗೌಡರೂ, ಮಾನ್ಯ ಸೋಗಿ ಅವರೂ ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಇದೆ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದು ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲ ನಮ್ಮ ಜನತೆಗೆ ಸಿಗಲಿ, ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಆದಷ್ಟು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿ ತರಲಿ ಎಂದು ನಮ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

5–30 P.M.

ಕರ್ಣಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಜ್ಞ ಕವಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಉಣ್ಣಿ ಕೆಚ್ಚಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನೊರೆ ಹಾಲು ಸಿಕ್ಕತಕ್ಕ ಕೆಚ್ಚಲಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನೊರೆ ಹಾಲು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಕನ್ನಡ ಜನ ಆ ರೀತಿ ಉಣ್ಣಿಗಳಂತೆ ಆಗಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಒಂಬತ್ತನೇ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಯಾರು ಬರೆದರು, ಯಾರು ಸ್ಕ್ರೂಟಿನಿ ಮಾಡಿದರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಇತರ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಒಳ್ಳೆಯ, ತಿಳಿದಿರತಕ್ಕ, ಮೇಧಾವಿಗಳಾಗಿರತಕ್ಕ, ವಿಶಾಲ ಭಾವನೆ ಇರತಕ್ಕ, ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರತಕ್ಕ, ಜನರಿಂದ ಕೂಡಿರತಕ್ಕ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕು.

ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 150 ಇಂಚು ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬೇಕು ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಮಳೆ ಬರುವುದರಿಂದ, ತೂಫಾನ್ ಬರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕು, ಕನ್ನಡ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು. ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬರಬೇಕು, ಅದರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ

ಬೆಳೆದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಬಿ. ಪರಮೇಶ್ವರಪ್ಪ (ಹೊಳಲ್ಕೆರೆ).—ಸನ್ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇಂದು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಿರೋಧ ಮಾಡುತ್ತ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ದಿವಸ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನತೆಗೆ ಅಭಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತಹ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಆಡಳಿತ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಊರಿಗೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಬಾವಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಒಂದು ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಪ್ರಥಮತಃ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇಂದು ಇವರು ಆಡಳಿತ ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು 20 ವರ್ಷ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನತೆಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಪ್ರೌಢ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳ ಮೂಲಕ ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅಂಥ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನತೆ ಈ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅವರ ಸ್ವಂತ ಹಣದಿಂದ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣ ಕೊಡಲು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನೊಂದು ಕಡೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ದೇಶ, ಹಳ್ಳಿಯ ರೈತ ಬಾಂಧವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬೆನ್ನೆಲುಬು, ಅವರಿಗೆ ಸರ್ವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ವ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈವೊತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸದೆ ಇರುವ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಇನ್ನು ಯಾವ ರೂಪದಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನತೆಗೆ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ಮಾತು. ಇವರು ಮಾಡತಕ್ಕ ತಾರತಮ್ಯ ಯಾವರೀತಿಯಿಂದ ಇದೆ ಎಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನತೆಗೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿರುವಾಗ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಿರಿಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಸುಖವನ್ನು ತೊರೆದು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿರುವ ಸಿರಿವಂತರು, ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ವಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಕಾಂಟ್ರಿಬೂಷನ್ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ನಿಬಂಧನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಲ್ಲ ? ಇಂಥ ತಾರತಮ್ಯ ಏಕೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ.

ಪ್ರೌಢ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಗೂ ಕೂಡ ಸಿಕ್ಕಬೇಕು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತದ ಪ್ರಜೆಯೂ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರ ಗೌಡರು ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಪ್ರೌಢ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆಯಬೇಕು, ಆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ ತೆರೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಬೇಡಿಕೆ ಇರುವಾಗ ಅವರು ಪ್ರಥಮತಃ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗುವ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮೊದಲ ಮೂರು ವರ್ಷ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಈಗ ಅದನ್ನು ಐದು ವರ್ಷ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ? ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ. ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ನಿರ್ಬಂದ ಹಾಕಿರುವಂತೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೂ ಐದು ವರ್ಷ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗಾಗಲೀ, ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗಾಗಲೀ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಈವೊತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆ ಇರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ತಾವೇ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನ, ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಜನ ಇತರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಜನ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಐದು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗುವಿಗೆ 18 ವರ್ಷದ ತನಕ ನಿನ್ನ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಹಾಲು ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ, ಅನ್ನ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಅನಂತರ ಎದೆಹಾಲು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರೊಡನೆ ನಿಕಟ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಪರಮೇಶ್ವರಪ್ಪ)

ಜನತೆಯ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಇರುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವವರು ರಿವರ್ಸ್ ಗೇರ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಏನು ಹೇಳಲಿ ?

ಒಲೆ ಹತ್ತಿ ಉರಿದೊಡೆ ನಿಲ್ಲಬಹುದಲ್ಲವೇ
ಧರೆ ಹತ್ತಿ ಉರಿದೊಡೆ ನಿಲ್ಲಬಹುದೇ
ಏರಿ ನೀರುಂಬೊಡೆ ಬೇಲೆದ್ದು ಹೊಲವ ಮೇದೊಡೆ
ನಾರಿತಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳವೊಡೆ
ತಾಯಿಯಾ ಮೊಲೆ ನಂಜಾಗಿ ಕೊಲುವೊಡೆ
ಇನ್ನಾರಿಗೆ ದೂರಲಿ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮದೇವ

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಂಕರ ಗೌಡರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅಧಿಕಾರ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಮೇಲೆ ಇಂಥ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಇನ್ನು ಯಾರ ಮುಂದೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳೋಣ ? ಜನರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ, ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರವನ್ನು ಸೇರಿದಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಲೋಲುಪಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಜನತೆಯನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದಾರೆಯೋ ಏನೋ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಾಡಿರುವ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರ ಗೌಡ.—ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿವೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಪರಮೇಶ್ವರಪ್ಪ.—50 ಸಾವಿರವಾದರೂ ಕೊಡಬೇಕು. ನಾವು ಶೆರಿಗೆ ಕೊಡುವುಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಇವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೊಂದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೊಂದು. ಹೀಗಾದರೆ ರೈತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾದೀತು ? ನಾನು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಗೆ ಈ ಮೂಲಕ ಒಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಒಬ್ಬನ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಲ್ಲ. ಇದು ಇಡೀ ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಇದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡ ಇದ್ದರೆ ಊರಿನವರೇ ಕಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಬಾಡಿಗೆ ಏಕೆ ಕೊಡಬಾರದು ? ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಊರಿನವರೇ ಕಟ್ಟಬೇಕು ಸರಕಾರ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಕಟ್ಟಿದರೆ ಬಾಡಿಗೆ ಏಕೆ ಕೊಡಬಾರದು ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶಂಕರಗೌಡ.—ಸ್ವಂತ ಮನೆಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡುವುದುಂಟೇ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಪರಮೇಶ್ವರಪ್ಪ.—ಹಾಗಲ್ಲ, ನಿಮಗೆ ಹೇಳುವುದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ಟೆಬಿಲಿಟಿ ಫಂಡನ್ನು ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಏಡ್ ರೂಲ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು, 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು ಹತ್ತಾರು ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಇದ್ದರೆ ಅದು ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಸ ರೂಲ್ಸ್ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗಿದ್ದ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ 10 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕಟ್ಟಬೇಕು, ಹಿಂದೆ 5 ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ 5 ಸಾವಿರ ಜೊತೆಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ 5 ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದವರಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ರೂಲ್ಸ್ ಅನ್ವಯಿಸಿದ್ದವರಿಗೆ ಅದರಂತೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು, ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಲ್ಸ್ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಹೊಸದಾಗಿ ತೆರೆಯುವ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ 10 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೇಳಿ, ಆ ಪ್ರಕಾರ ಅವರು ಕೊಡಲಿ. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ 5 ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟಿರುವವರಿಗೆ ಪುನಃ 5 ಸಾವಿರ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಬೇಕು. ಏಕರೂಪತೆಗೆ ತರುವ ವಿಧಾನ ಇದಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಿದೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇದಿರಬೇಕು ಎಂದು ತಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ಡಿಪ್ಲೊಮಾ ಆದವರು, ಹತ್ತಾರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದವರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ, ಓದಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನೌಕರಿ ಕೊಡಲು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಡಿರುವುದೇನು ? ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿಯೇನು ?

ಹೀಗೆಯೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರೆದರೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿಗೆ ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸೌಲತ್ತು ಕೊಡಲು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡ ಬೇಕು.

ಈಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 5 ವರ್ಷ 8 ತಿಂಗಳುಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಪ್ರೈಮರಿಶಾಲೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಮಕ್ಕಳು 3 ವರ್ಷವಾದ ಕೂಡಲೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ತರಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಯವರು ಬಡವರಾದ್ದರಿಂದ ಹಣ ಒದಗಿಸುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒದಗಿಸಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವರನ್ನು ಸತ್ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನಾಗಿಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು. ಅವರಿಂದ ಮುಂದೆ ದೇಶೋದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಇಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಇಂದು ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿರುವವರಿಗೆ ಸೇಕಡ 75 ರಷ್ಟು ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹಂತಹಂತವಾಗಿಯಾದರೂ ನರ್ಸರಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಅದು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ 2 ವರ್ಷ 8 ತಿಂಗಳು ನರ್ಸರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನ ಬಂದು ಅವರು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಹಳ್ಳಿಗಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕೂಗು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಇದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸಮಾಡುವಾಗ ಇದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವವರು ಹೊಣೆಗಾರರು. ಆದುದರಿಂದ ಇಂದು ಸ್ಥಳವಂದಿಗರು ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ವಂತ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ನಿಯಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಬೇರೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಹಾಕುವುದಕ್ಕಾಗದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ಹಳ್ಳಿಗಾದರೂ ಹಾಕಬೇಕು ಸ್ವಂತ ಊರಿನಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬೇರೆ ಉದ್ಯಮವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೆಪಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯಲು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಬೇರೆ ಊರುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೊಣೆ ಇದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಸಾಣಿಕೊಪ್ಪ (ಕಿತ್ತೂರು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ವಿದ್ಯಾ ಖಾತೆ ಬೇಡಿಕೆ 46 ಕೋಟಿ 17 ಲಕ್ಷ 96 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಇರುವುದನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಗೆ 63ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ 18 ಕೋಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು, 69-70ಕ್ಕೆ 46 ಕೋಟಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. ಇಂದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳು 32 ಸಾವಿರ ಇದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಈ ಶಾಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೂ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು 20 ವರ್ಷವಾದರೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೂಡಲು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ರೂಮಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ದುಃಖವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರಕಾರ ಒಂದು ರೂಮಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸಾಲದು. ಬೇಕಾದ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಡವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರತಿ ರೂಮಿಗೆ ಕನಿಷ್ಟ 3 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನಾದರೂ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಸರಕಾರ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಜವಾಬು ಹೇಳಬೇಕು.

ಉತ್ತರ ಕರ್ಣಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಾದಿಲ್ವಾರು 5–6 ರೂಪಾಯಿ ಒಂದೊಂದು ಶಾಲೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹುಡುಗರಿಂದ ಶಾಲೆ ಕಸ ಗುಡಿಸಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ಹುಡುಗರು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದುವೇಳೆ ಬೇಕಾದರೆ ಸಾದಿಲ್ವಾರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು, ಕಸ ಗುಡಿಸಲು ಒಬ್ಬರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು.

ಈ ವರ್ಷ ಬಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ 325 ಪದವೀಧರರನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದುದು. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಸಾಣಿಕೊಪ್ಪ)

ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಅವಕಾಶವಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕು. ಬಹಳ ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳುವುದು ಎಂದರೆ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನೂಲು ಉದ್ಯೋಗದ ಶಾಲೆಗಳು ಅಂತ ಇವೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಅವರು ಏನು ನೂಲು ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ ಅದರಿಂದ ರಗಟಾಗುವಂತಹ ಅರವಿ ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಅದನ್ನು ಪಾಲಕರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಈ ಮೂಲ ಉದ್ಯೋಗ ನೂಲು ತೆಗೆಯುವುದು ಏನಿದೆ ಇದು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿದೆ ಆ ಕಾರಣ ಇದನ್ನು ಪೂರ್ಣ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಇದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಅಲ್ಲದೆ ಜನರಿಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಇದೆ, ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಲಕ್ಷ್ಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇವೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು, ಹರಿಜನ, ಗಿರಿಜನರ ಮಕ್ಕಳು, ಬೇಡರ ಜಾತಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಬರುತ್ತಾರೆ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಹಾಸ್ಟೆಲುಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇವೆ. 4 ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 7–8 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇರಬಹುದು. ಉಳಿದಿದ್ದೆನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರೇ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಕ್ವಿಪ್‌ಮೆಂಟು, ಫರ್ನೀಚರ್ ಸಲುವಾಗಿ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಕೂಡ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ರೆಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬಂದ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಈಗೇನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದರೆ ರೆಂಟ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾರು ರೆಂಟೆಡ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆ ನಡೆಸುತ್ತ ಇದ್ದರು ಅಂತಹ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ರೆಂಟ್ ಕೊಡಬಹುದು ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಯಮದ ಪ್ರಕಾರ ರೆಂಟ್ ಸಿಕ್ಕಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ಹುಡುಗರ ಪರ್ಸೆಂಟೇಜನ್ನೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ಹುಡುಗರ ಪರ್ಸೆಂಟೇಜನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದವರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ರಿಸಲ್ಟ್ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ; ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾವೇ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡಿ ಬೇಡ ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಗುಣವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನೀವೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಇದ್ದರೆ ಆ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಕಿಮ್ಮತ್ತು ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಿಮ್ಮತ್ತು ಮಾಡಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮೂರನೆ ಪ್ಲಾನ್‌ದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹೈಸ್ಕೂಲು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ ಅಂತ ತಿಳಿದು ಇವತ್ತು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸ್ಟೆಬಲಿಟಿ ಫಂಡ್ ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಬಹಳ ಭಾರವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಒಂದುವೇಳೆ ಅವರಿಗೆ ಕಟ್ಟಡ ಇದ್ದರೆ, ಭೂಮಿ ಇದ್ದರೇ, ಅದನ್ನೇ ಸ್ಟೆಬಲಟಿ ಫಂಡ್ ಅಂತ ಪರಿಗಣಸಲಿಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏಕೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬಾರದು? ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಇವತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳವರು ಸ್ಟೆಬಲಟಿ ಫಂಡ್ ತುಂಬಲಾರದೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಬೇಕಾದಂಥ ಹಣ ಕೊಡದೆ, ಅವರು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಪಗಾರ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕೊಡುವುದು ನೆಟ್ಟಗೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭಾಗದಿಂದ ಒಂದು ಡೆಪ್ಯೂಟೇಷನ್ ಬಂದಿತ್ತು, ಅವರೂ ಕೂಡ ಇದರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಲಿತಂತಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ನೌಕರಿ ಸಿಕ್ಕುವುದಾಗಲಿ, ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುವಂತಹ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಡಿರಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕುವಂತಹ ಆಟೋಮೊಬೈಲ್ ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಿರಿ. ಇಷ್ಟು

ಹೇಳಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಯಾರು ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರೋ ಅವರಿಗೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ರೆಂಟ್ ಸಿಕ್ಕಬೇಕು, ಸ್ಟೆಬಿಲಿಟಿ ಫಂಡ್ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಲಿ, 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ವಸೂಲು ಮಾಡಬಾರದು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ಆರ್ಡರ್‌ನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬೇಕು ಅವರಿಗೆ ಪಗಾರ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದು ಮುಂದು ಆಗಿದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪಗಾರ ಕೊಡುವಂತಹ ಅನುಕೂಲತೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Discussion on a matter of urgent Public Importance for short Direction *re*: Postponement of Elections of President and Vice-President of Harihara Town Municipality.

MR. DEPUTY SPEAKER.—Under Rule 59 of the Rules of Procedure the date on this item of business bill the initiated by Sri G. Duggappa although others have given notices on the same matter.

6–00 P.M.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ದುಗ್ಗಪ್ಪ (ಭರಮಸಾಗರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಚರ್ಚೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ಹೊರಬರಲಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬಹಳ ಮಹತ್ವಪೂರಿತವಾದ ವಿಷಯಗಳೂ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಲಗತ್ತಾದ ಇಮ್ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಕಾಜಸ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನೀಗ ಈ ಹರಿಹರ ಪುರಸಭೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಿರತಕ್ಕ ಮಾನ್ಯ ಉಪಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಇದರ ಪೂರ್ಣ ವಿವರಗಳು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಇದು ಇಡೀ ದೇಶದ ಜನತೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಇದನ್ನು ಮತ್ತು ಇದರ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಸಹಿತ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಅನಂತರ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದೆ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎಸ್. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ವೀರೇಂದ್ರ ಪಾಟೀಲರಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಈ ದಿವಸ ಅವರು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಛಾಯೆಯೇ ಈ ದಿವಸ ಈ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಛಾಯೆಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಕೈ ಆಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆ ಆ ಕಾಲದ ಕೈ ಇಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕಾನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿರತಕ್ಕ ನಗರ ಸಭೆಗಳೂ ಮತ್ತು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆಯೋ ಅಂಥ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅಂದರೆ ಮೈಸೂರು, ಹಾಸನ ಮತ್ತು ಮಂಡ್ಯ ಈ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಣದ ಕೈ ಚಳಕ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ವ್ಯವಹಾರ ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ನಗರ ಸಭೆ ಈ ದಿವಸ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲಿ ವಿರೋಧ ಇರುತ್ತದೆಯೋ ಅಂಥ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರಣ ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಅಂತೂ ತಮಗೆ ಬೇಡವಾದವರು ಎಂದೂ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರಬಾರದು ಎಂಬುದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನವರ ಉದ್ದೇಶ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ 20 ಜನ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ 12 ಜನರು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ 1968ನೇ ಡಿಶೆಂಬರ್ 28ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಳೆದ 10 ತಿಂಗಳವರೆಗೂ ಒಂದು ಮೀಟಿಂಗ್ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಕ್ರಮವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಕೈಲಿ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ ಎಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಅವರು ಸೀನಿಯರ್ ಡಿವಿಜನಲ್ ಕಮಿಷನರನ್ನೂ ಕೂಡ ಹೆದರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಒಂದು ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಮೇಲೆ 1968ನೇ ಡಿಸೆಂಬರ್ 28ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆರ್ಡರಾಯಿತು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಾಲ ಮುಂದುವರಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಆರ್ಡರಾಯಿತು. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ ಅವರು ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು,